

*Ezt a lányt
nem lehet megszelídíteni.*

Irányítani kell.

A
HERCEG
ÉS A
BÁBU

*Rozs
könyvek*

B . B . R E I D

B.B. REID

A
HERCEG
ÉS A
BÁBU

RIVÁLISOK
JÁTSZADOZÁSA 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

AJÁNLÁS

Anyá, ez fura, nem?

A SZERZŐ JEGYZETE

A Herceg és a bábu önálló történet, de a sorozat kötetei összefüggnek. Az itt elkezdett cselekmény folytatódik majd a következő könyvben. De nincsenek elvarratlan szálak.

PROLÓGUS

A bábu

A combjaim közt életre kelt a motor, én meg élveztem az érzést. A kemény gép duruzsolása jobban elringatott bármilyen altatónál. Lehunytam a szemem, a műhely hámló falai elhomályosultak, és én kint voltam a körpályán, a lelátón nézők tömörültek, a nevemet kiabálták, ahogy a célvonal felé száguldottam.

– Jól viselkedik a gép, kislány?

A főnököm rekedt hangja rántott ki az álmodozásból.

– Mint egy újszülött – búgtam.

Gruff felmordult és nevetett, a hatvanévesek sörhasú, öblös kunogásával; éles, kék szeme megvillant, ahogy végigsimított dús, ősz szakállán. Ő volt az egyetlen ismerősöm, aki talán még nálam is jobban szerette a motorokat. És egyértelműen többet tudott róluk – ezt el kellett ismernem.

– Szerinted ráférne még egy kör?

Bólintottam, igyekezve leplezni növekvő izgalmamat. Bár biztos voltam benne, hogy a tulajnak nem lesz gondja ezzel a motorral,

sosem kockáztattam az ócska munkát. Ha a motorok növények lennének, azt mondhatnánk rám, hogy kertésznek születtem.

Gruff hét évvel ezelőtt vett a szárnyai alá, mert ráunt, hogy folyton elkeressen. Miközben az összes többi gyerek a barátaival lógott, én beosontam Russell műhelyébe. Néha csak néztem a fiúkat, ahogy dolgoznak, de merészebb napjaimon engedtem a csábításnak, és végighúztam az ujjam a hideg, kemény fémen. Első alkalommal, amikor Gruff elkapott, kizavart. Azt mondta, a műhely nem gyerekeknek való.

De én nem bírtam ki, másnap délután megint beosontam, majd szinte mindennap újra és újra, míg egy esős délután egy új táblát láttam kirakva, miszerint tilos a káromkodás. Aznap senki sem dobott ki. Tim, az egyik melós még egy széket is kihozott az irodából, ez így sokkal kényelmesebb volt, mint a használt alkatrészek fémpolcai mögött guggolni.

Nemsokára Jasper – Gruff egyetlen alkalmazottja – elkezdett tanítani. Grufftól (a valódi nevén Robert Russelltől) nem kaptam semmi mást, mint időnként egy-egy morgást vagy grimaszt. A nyers viselkedésnek köszönhette a morcosságára utaló becenevét is. Hetekkel később, mikor Rosalyn megtudta, hol töltöm a szabadidőmet, kiderült, hogy a mogorva külső milyen érző szívet takar. Kulcsos gyerek voltam, nem volt sem testvérem, sem barátom, úgyhogy Gruff felajánlotta, hogy rám néz, amíg Rosalyn a szállodában van, ahol szobalányként dolgozott. Kínosan egyértelmű volt, hogy Rosalyn nincs oda a lehetőségtől, de végül nagy öröömre igent mondott. Szívás lett volna, ha megint be kell lógnom.

Gruff hamarosan afféle pótapám lett – az igazi helyett, akit sosem ismertem. Jasper és Tim meg testvérszerepbe léptek, de aztán nyílt

egy puccos, új autótelep pár várossal odébb, és ők zöldebb legelőkre vándoroltak. Cherry a maga háromezer lakosával apró településnek számított. A legtöbben – Rosalyn is – Rochfordba jártak át ügyet intézni és dolgozni, egy kisvárosba harminc mérföldnyire innen.

– Na, pattanj vissza rá, kölyök! Én telefonálok.

Gruff elcsoszogott az irodába, én meg vigyorogva lendítettem át egyik lábam a motoron, és felvettem a kesztyűt meg a sisakot. Pár hónappal a tizenhatodik születésnapom után megszereztem a jogosítványt, de még nem volt saját motorom, úgyhogy boldog voltam, ha lehetőségem nyílt felülni egyre. Tizenegy évesen sikerült végre meggyőzőnöm Gruffot, hogy tanítson meg vezetni – persze titokban.

Gruff özvegy volt, a fia többóránnyira lakott, és nehéz volt őt kicsalogatni a műhelyből. Jó, hogy megígértettem vele, mikor felvett, hogy tanítani fog. Azt gondoltam, hogy ez korrekt üzlet: neki segítségre volt szüksége, nekem meg oktatásra. Még valamicskét fizetett is nekem, ezt félretettem motorra, és aukciókon licitáltam egyedi, időnként ritka sisakokra. Eddig tizenkettőt gyűjtöttem be, némelyiket profi motorversenyzők írták alá, vagy legendás illegális motorosok.

Gyorsan felrántottam az elnyűtt bőrkesztyűt, és feltettem a legújabb szerelmemet, a tízes számút: egy fekete, retró, full face sisakot sárga szegéllyel és lecsatolható plexivel meg ellenzővel.

– Megyek is, öreg.

A csizmám már ott lebegett a Ducati 1199 Panigale kitámasztója felett, mikor Gruff kinézett az irodájából. Szigorú képet vágott, és egy vezeték nélküli telefont szorított a füléhez.

– Csak semmi furikázás, Four. – Kihívó mosolyt villantottam, mire Gruff homlokán elmélyültek a ráncok. – Komolyan.

– Csak oda-vissza, Gruff. Megígérem.

Átmotoroztam a városon, ráérősen nézegettem a néhány helyi bolt körül őgyelgő embereket. Cherry nem túl pörgős hely. Egy virginiai kisváros, amiben nem sok lehetőség akad, úgyhogy aki itt lakott, az vagy ide született, vagy elmenekült valami elől. Rosalyn ritkán beszélt a múltjáról, de már rég tudtam, mi melyik csoportba tartozunk.

Eljutottam a város széléig, a helyi szappankészítő épp szorgosan súrolta a kirakatát. A kövérkés asszony megperdült, ahogy leparkoltam a boltja előtt. Érezhető idegességgel szorította a nedves rongyot dús mellére.

A félelme nem is csillapodott, amíg fel nem emeltem a sisakot, hogy alaposabban megnézzem, mi zaklatta így fel. Az üvegen egy festékszóróval felfújt, vörös X háromnegyede látszott, meg egy sor alatta.

Engem nem vezethetsz.

A gondolataim vadul cikáztak, ahogy másodszor és harmadszor is elolvastam.

– Ezt ki csinálta?

Nem szólhatott konkrétan a szappanfőzőnek ez a vandalizmus. Patty kedves, középkorú özvegyasszony volt, isteni illatos szappanokat készített, és kedvesen, halkán beszélt mindenkivel, még ha mérges volt, akkor is. A város egyetlen boltjának a mélyhűtőpultjánál találkoztunk össze egyszer, le is szidott, amiért túl gyorsan mentem a parkolóban. Elmasírozott, mielőtt még bocsánatot kérhettem volna, úgyhogy mikor megláttam, amint a virágokat locsolja a boltja előtt, bementem. Kedvesen elfogadta a bocsánatkérésem, és megajándékozott egy szappannal: kókuszvíz, açaí bogyó, sárgadinnye, jázminszirmok és vanília volt benne. Már csak ezt használom.

– Valami idegenek erre jöttek tegnap este, és bajt keverték. A se-riffnek most aztán lett elég dolga, hogy lenyomozza őket.

Ezen a ponton valami vigasztalót kellett volna mondanom, de én magam is eléggé megrémültem. *Engem nem vezethetsz?* Ez úgy hangzott, mint valami szektás szöveg.

– Már biztos elmentek – nyugtattam meg Pattyt, bár inkább hangzott kérdésnek, mint kijelentésnek.

– Remélem. – Felém bökött a szappanos ronggyal. – Te meg vigyázz nagyon, rendben?

– Rendben. – Újra beindítottam a Ducatit, a fejembe nyomtam a sisakot, és a nyílt országút felé gurultam.

Aznap este épp a tányéromat mostam egy újabb „egyszemélyes grillsajttál” után, mikor megpittyent a telefonom. Annyira izgatott voltam, hogy meg sem töröltem a kezem, gyorsan felkaptam a telefont, és megnyitottam a kijelzőt.

Lesz. Curtis Pond Rd. A szokásos időben.

A tömeg kettévált, ahogy átgurultam köztük a narancssárga-feke-te-fehér Ducatin. Senki sem kérdezett soha semmit, úgyhogy nem kellett elmagyaráznom, miért hoztam minden versenyre másik motort. Kockázatos húzás volt, hogy kölcsönvettem a motorokat, amiket Gruffnál szereztem, de eddig kitartott a szerencsém.

Megláttam Mickey barna, tetovált bőrét és vállig érő rasztafürtjeit – egy másik motorossal beszélgetett az oldalonál. Megálltam, és felnyitottam a sisakomat. A fákon túli mocsár rothadó szaga azonnal megcsapta az orromat. Mickey idegesen odasietett hozzám, amilyen gyorsan csak a csípőjére csúsztatott farmer engedte.

– Oda kellett volna adnom valakinek a rajthelyed. Tudod – mondta, miközben minden kiejtett szavából maró gúny csepegett –, olyanak, aki fogad is, és időben ideér.

Alig bírtam visszafogni magam, hogy ne vágjak pofákat. Mickey priusszal rendelkezett erőszakos ügyekből, de nem féltem tőle. Túl értékes voltam.

Felnevettem és előrehajoltam, közben meg úgy tettem, mintha nem venném észre, ahogy stíról. A kopott fekete és sárga bőr nyikorgott, ahogy a kormányra támasztottam az alkarom.

– Matekleckém volt, és mindketten tudjuk, hogy sokkal többet veszítenél, mint nyernél azzal, ha kivágnál innen. – Mindig számíthattam arra, hogy Mickey fogad rám, mert ő mindig számíthatott rá, hogy nyerek.

Tizennégy verseny, és még mindig veretlen voltam.

A motorosok dollárezreket költöttek némi előnyre, hogy aztán egy tizenhat éves lány legyőzze őket, aki már többször bizonyította, hogy a motoroson múlik, ki nyeri a versenyt.

Mickey még csak el sem mosolyodott, ahogy szokott, ha szemtelenkedtem vele. A bal oldalam felé nézett, odairányítva a figyelmemet. A versenytársam egy ezüst Ninja ZX-10R nyergében ülve várt. Ez gyorsabb motor, mint az enyém, okosnak kell lennem.

A gépet csodáltam, és az oldalára festett X-re pillantottam. Ennek, ellentétben a Patty kirakatára firkálttal, egy róka- és egy hollófej volt a szárai között fent és lent, balra és jobbra meg egy tizenkilences és egy nyolcvanhetes szám, plusz egy felirat középen: *Engem nem vezethetsz*. Ugyanezt tetoválták a motoros szőrös kezére is. Alacsony volt, és kövérekés, fekete bőrbe öltözött, csak ennyit láttam belőle, mert magán tartotta a sisakját.

Nem vette a fáradságot, hogy viszonozza a szívességet, és ő is felmérje az ellenfelet, de a baloldalt álló tömeg nem tartóztatta meg magát. A tenyerem izzadt a pillantásaik kereszttüzeiben. Hozzászoktam már az ellenségességhez, de ez más volt. Ott volt az ígélet a

tekintetükben, hogy mi lesz, ha nyerek, a fenyegetés, hogy ne győzzem le a barátjukat. A kellemetlen érzés ellenére gúnyosan rájuk mosolyogtam, páran vicsorogtak.

– Bármennyire is bírom, hogy ég benned a tűz, Four, ezzel itt legyél óvatos, rendben? Ez és a többi őrült, akivel jött, nem tetszik nekem. És az embereim is így vannak vele. – Ekkor láttam meg, hogy a szokásos tömeg áll a hátsó út jobb oldalán, jó távol a nemkívánatos csapattól.

– Akkor miért engeded versenyezni?

Megvonta széles vállát.

– Mert az ő pénze is épp elég jó.

A combom megfeszült a Ducati körül, a gyomrom összeugrott, ahogy Mickey-t tanulmányoztam.

– Kire fogadnál?

A világosbarna szempár derülten csillant; most rajta volt a sor, hogy gúnyosan elmosolyodjon.

– Rád.

Éreztem, hogy megnyugszom kissé: ha először haladok át a célvonalon, ott áll majd egy barát az oldalamon. Mickey nézett szembe mindig a pénzvesztést követő felhördüléssel. Rosszul éreztem magam, hogy neki kell ezt kezelnie, de pont miatta volt biztonságos visszatérnem.

– Rendben, Hóféhérke, tudod a szabályokat. Csak semmi szarakodás.

– Mondtam, hogy ne hívj így! – kiabáltam vissza. – A rasszista beszólások senkitől nem okék. Nem tetszene neked sem, ha csoki-fagyinak hívnálak!

Nevetett, közben megvillantotta az aranyfogait. Elhessegetett, és odaállt az ismerősei mellé az oldalonhoz. Bátorítóan kiabáltak,

közben összedörzsölték a tenyerüket, mintha már gondolatban a pénzt számolgatnák, amit akkor kapnak, ha nyerek.

Egy vörös csaj vonult fel magas sarkúban és olyan magasra vágott sortban, hogy kilógott belőle feszes fenéke. Megállt közöttünk, és felemelt két vörös zászlót.

Nem volt mit mondani vagy tenni most, hogy a fogadásokat megtették. Senki sem akarta megkockáztatni, hogy valaki arra jár, és kihívja a zsarukat. A fejemre húztam a sisakomat, és némán imádkoztam. Általában elképzeltem magam, ahogy átsüvitek a célon, hogy beleéljem magam a versenybe, de most a körülbelül harmincfős csapat vontat magára a figyelmem. Pár motor állt mögöttük, és még pár autó és teherautó az út szélén.

Épp készültem leereszteni a plexit, mikor egy kopott, kék farmert és még kopottabb, szürke pólót viselő férfi lépett elé. Ugyanolyan X-et tetováltak a nyakára, mint a másíknak. Amint észrevette, hogy őt nézem, felemelte a pólóját, pont egy szívdobbanásnyi időre, hogy lássam az övébe csúsztatott fegyvert. Nem tudtam, hogy a szektások hordanak-e fegyvert, de abban elég biztos voltam, hogy ez a fickó nem vallási fanatikus. A lélegzet szaggatottan tört ki belőlem a világos figyelmeztetésre.

Ne nyerj!

Éreztem, hogy a szél végigkorbácsolja a tarkómon kivillanó bőrcsíkot, miközben a másik motoros a jobbomon egyre közeledett, ahogy az első kanyarhoz értünk. Már nem aggódtam jobban azon, hogy veszítek, mint hogy nyerek. De azt nem tudta a fegyvert megvillantó férfi, hogy én nem a pénzért versenyzek. Hanem a függőség

miatt. Tudhatta volna. Ha valaki elég bátor, hogy száznolcvan mérföldes sebességgel száguldjon, akkor az nem fogja vissza magát.

És amúgy sem maradok itt, hogy begyűjtssem a részemet. A harmadik győzelmem után megállapodtunk Mickey-vel, hogy úgy lesz a legjobb, ha célba érést követően továbbhajtok, így senki sem követhet hazáig. Nem aggódtam azon sem, hogy Mickey becsapna. Lehet, hogy egy gazfickó, de nem olyan hülye, hogy átejtse pont azt, aki megtölti a zsebét.

Az első kanyart fej fej mellett vettük be, épp csak annyira lassítottam, hogy ne veszítsem el az uralmat a motor felett. Amint egyenes lett az út, átvettem megint a vezetést, bár nem hagytam le annyira a fickót, mint előtte. A motorja gyorsabb volt, mint az enyém, de úgy tűnt, nem elég bátor ez az oroszlán.

A világ elmosódott körülöttem, ahogy gyorsítottam, az előnyöm nőtt, de kétségbeesésében ő is gyorsított, és harcolni kezdtünk az első helyért. Én higgadtan, a második kanyarra gondolva, ami keskeny volt, és jóval élesebb. Ha belül vagyok, amikor belefutunk, az ilyen sebességnél egyet jelentene az öngyilkossággal. Mégis, akkor a pasasnak hátul kellene maradnia, hogy be tudja venni a kanyart, és ne lassuljon le annyira, hogy az egész versenyt elbukja. Nem sok előnyt szereznék ezzel, de ez volt az egyetlen esélyem.

Csak pár száz lábnyra voltunk a kanyartól, mikor végre hátramaradt. Keményen mosolyogtam, már az ereimben éreztem a győzelmet, és felkészültem a kanyarra. Épp a testsúlyomat helyeztem oldalra, mikor egy férfi lépett ki néhány feketefűz közül, és meglátam, ahogy acél villan a holdfényben. A fegyveres ragadozó arca nem az volt, amit a startvonalon láttam. Ezt itt azért küldték, hogy biztosra vegyék: ne nyerjek... vagy el se jussak a célvonalig. Az eufória

elszállt, átrántottam a motort a képzeletbeli középvonalon a jobb oldalra, pont, amikor fordultam.

Egyetlen pillanatig voltam csak a levegőben.

A torkomból kiáltás szakadt fel, ahogy a földútnak csapódtam és továbbgurultam. Fém csikorgott, ahogy a motor lecsúszott az útról. Az ellenfelem felbőgő motorjának a hangját már csak alig hallottam a földugóm és a sisakom miatt.

A csendtől valahogy még tehetetlenebbnek éreztem magam.

Végül az út és a fű találkozásánál álltam meg, de a lábam közben egy akkora kőnek ütközött, mint a fejem, a csontom émelyítő recsenéssel tört el. Újabb sikítás szakadt fel belőlem.

Tudatában voltam minden egyes lélegzetemnek, attól félve, hogy az lesz az utolsó. Azt gondoltam, ezt a kanyart nem élné túl senki.

Letéptem a sisakom, ahogy egy kő felém repült, és porfelhő szállt fel. Dühömben és a törött lábam miatti fájdalomtól ordítva másztam odébb.

Talán gyors halálom lesz.

Bánat kúszott belém, elvegyült a kinnal és a félelemmel. Sosem gondoltam, hogy dicső véget érnék – hiszen egy kis hal voltam egy apró tóba zárva –, de arra azért nem számítottam, hogy kinyírnak rongyos háromezer dollár miatt. Csak annyi erőm maradt, hogy kiabáljak, remélve, hogy meghallja valaki. Mély levegőt vettem, felkészítettem a hangszálaimat, de csak köhögtem és fuldokoltam, mikor a por ellepte a torkomat.

Elhordott, barna csizma állt meg a fejem mellett. Nem akartam, hogy halálom előtt a férfi arcát lássam utoljára, inkább a csillagokat bámultam.

– Veszítesz vagy meghalsz. Azt hittem, világos.

– Nem veszthettem egy ilyen kis pöcs ellen – krákoztam. Nem lett volna értelme könyörögni, és kezdtem elveszíteni az eszméletem, egyre messzebb sodródott a tudatom. Bassza meg. Talán így Rosalyn végre békében élhet.

A férfi csettintett kétszer a nyelvével, felemelte a fegyvert, de nem az ő hangja vagy a csövet elhagyó golyó durranása volt az utolsó, amit hallottam. Hanem egy gyorsító motoré.

Hmm... máris mennyivel jobb.

ELSŐ FEJEZET

A bábu

— **A**z a jó hír, hogy újra járni fogsz. — A magas, pergő szavú, vörös nő levette a kesztyűjét, és elmosolyodott.
— És mi a rossz?

— Sajnos egy ideig nem fogsz éjszakánként motorozni.

Sóhajtva dőltem vissza a feltámasztott kórházi ágyra. Örülöm kellett volna, hogy egyáltalán élek, de én csak arra tudtam gondolni, hogy magyarázom ezt meg Gruffnak. Nyilván elveszítem az állásomat, jogosan, de megbocsát-e nekem valaha? És én megbocsátok magamnak?

Épp szórakozottan kapcsolgattam a tévét – vártam az orvost, megígérte, hogy visszajön a zárójelentéssel –, mikor nyílt az ajtó, és Rosalyn sietett az ágyamhoz.

— Azt hittem, nem is látlak többé! – zokogta.

A zavartól és büntudattól nem tudtam válaszolni. Talán igazságtalan voltam, mikor azt gondoltam, talán örülne, ha meghalnék? Egyértelműen jobb lenne úgy neki. Elfordítottam a tekintetem,

mert nem bírtam megálljt parancsolni a könnyeknek. Ekkor figyeltem fel a hatalmas kézre, ami Rosalyn apró vállát markolta, és a fér-fira, akihez ez a kéz tartozott.

Nem orvosi köpeny vagy ápoló-egyenruha volt rajta. Még ha az is lett volna, az érintése túlságosan meghitt volt, hogy udvarias idegen legyen. Fehér inget viselt, ami kifeszült volna széles mellkasán, ha nem lett volna kissé gyűrött, és a felső pár gomb kigombolva. Ész-revettem pár homokszín szőrszálat, ami megegyezett a haja színével. Szürke nadrágja is gyűrött volt, de a ruhájához illő bőrcipőt fényes-re pucolták, mákszemnyi kopás sem volt rajta. Még az állát elfedő, csinosan vágott borostával együtt is gazdag pasinak tűnt, olyanfaj-tának, mint akikkel Rosalyn járni szokott. A szememet forgattam, ami nem is kerülte el a férfi figyelmét, legalábbis erre következtet-tem az arcán játszó mosolyból.

– Honnan... – Elhallgattam, hogy megköszörüljem a torkomat, de csak még jobban égett.

Rosalyn legújabb szívyszerelme kitalálta, mire van épp szükségem, és gyorsan öntött egy pohár vizet a rózsaszín kancsóból. Ahogy oda-nyújtotta, kobaltkék szemével végigmért.

– Köszönöm – mondtam, miután felhajtottam. – Honnan tudtá-tok meg?

– Az anyád vagyok – emlékeztetett Rosalyn, és felrázta a párnámat. – Felhívtak, természetesen. – Nem mutattam, mennyire megdöb-bentett, hogy bevallja az anyaságot. Kétségtelenül megjátszotta ma-gát a jóképű férfinak, aki vigasztalta.

Nem miattam, sosem miattam.

Rosalyn egyik remegő kezét a mellére húzta, és a szeme megint el-párásodott.

– Ó, Four, annyira aggódtam.

Én nem voltam ilyen jó színész.

– Ne haragudj, hogy elrontottam a hétvégédet. – Tegnap reggel megint lelépett, épp ezzel a férfival, aki engem méregetett Rosalyn válla felett.

– Ezen ne aggódj. Annyira örülünk, hogy jól vagy.

Ránéztem a „mi” másik tagjára. Rosalyn Archer beleszeretett a férfiakba, majd elvesztette őket. Sosem maradt pasi nélkül, de sosem tartott sokáig egy kapcsolata sem. Talán ezért állt le azzal, hogy hazahordja őket, és inkább ő járt el. Én hamarabb feladtam az álmot, hogy apám legyen, mint ő, hogy apukát hozzon nekem. Nem mintha nem lett volna apafigura az életemben. Gruff betöltötte ezt a szerepet, amennyire csak egy magányos alak tudja, aki rászolgált a becenevére.

– Akkor nyilván te vagy Thomas. – Bár már nem találkoztam Rosalyn szeretőivel, azért mesélt róluk. Thomas McNamara neve gyakran elhangzott egy-egy sóhaj kíséretében. Most éppen rajta volt a sor, hogy ő legyen, akivel majd boldogan élnek, míg meg nem halnak.

– Ó, buta vagyok – csiripelt Rosalyn –, hol hagytam a fejem?

– Zaklatott vagy – morogta a férfi. – Ez nem meglepő.

Rosalyn közelebb dőlt hozzá, és olyan természetesnek tűnt a mozdulat. Mintha már vagy ezerszer megtette volna. Pánik pezsgett a gyomromban. Rosalyn kapcsolatai átlag három hónapig tartottak. Az apám is eltűnt, még mielőtt Rosalyn megtudta volna, hogy terhes velem.

Gyorsan megszámloltam magamban, hány hónap telt el, hogy először hallottam Thomas nevét.

Nyolc.

Túlságosan elfoglalt voltam, ott volt a műhely meg a versenyzés, meg a mindent felőrlő vágy, hogy hivatalosan is ezt csináljam

érettségi után. Nem vettem észre, hogy Rosalyn ezúttal mélyebbre süllyesztette a körmeit.

Istenem, talán tényleg meghaltam, és ez itt már a pokol.

Rosalyn teljes munkaidőben dolgozott szobalányként a NaMarában, egy nemzetközi, ötcsillagos hotelben, amit maga Thomas McNamara örökölt meg. Az üzleti útból kéjutazás lett, mikor meglátta Rosalyn Archert. Nem örököltem a szépségét. A legtöbb nő, köztük a saját lánya is, elhalványult mellette. Sötétszőke haja – ezt azért továbbadta nekem is – hullámokban omlott a hátára, egész a derekáig. Keskeny csípője úgy ring, mintha táncolna, ha megindul végtelen hosszú lába. Hatalmas, barna szemét aranyfoltok pettyezték – ezt is örököltem –, ez mindig rabul ejtette a férfiakat. A felszínen tökéletes nő volt. Alatta viszont ott kavargott valami, amitől a férfiak olyan gyorsan tűntek el, mint ahogy megjelentek.

De ez a Thomas olyasmit tett, amit más nem tudott, és ezzel a felismeréssel együtt megérkezett egy másik is: vagy ostoba, vagy gáz van vele. Ahogy minden zavar nélkül visszanézett rám, összeszoruló gyomrom jelezte, hogy az utóbbiról lehet szó.

– Rose. – Mély hangja figyelmet követelt, nem is kellett megemelnie. Elfordítottam a tekintetem, hogy megkeressem ezt a Rose-t, de nem volt más a szobában. Mikor Rosalyn a válla felett visszanézett Thomasra, akkor jöttem csak rá, hogy hiszen akkor ő Rose.

– Igen?

– Esetleg utánanézhethnél, hol jár az orvos. – Nem várta meg Rosalyn beleegyezését, gyengéden az ajtó felé fordította.

Az anyám megállt, hátranézett rám, ajka most épp nem a szokásos ragyogó vörös volt. Megremegett, ahogy bólintott.

– Igen, hogyne. – És ezzel el is ment, kettesben hagyva Thomaszal.

– Igazán örülök, hogy végre találkoztunk. Anyukád elég kitartóan ragaszkodott hozzá, hogy elrejtsem előlem.

El akartam mondani neki, hogy ő csak egy a sok közül, de ha lerombolnám Rosalyn jó hírét, hogy elriasszam a legújabb szívserelmét, azzal csak fájdalmat okoznék neki. És már elég bánatot köszönhetett nekem.

– Anyukád rengeteget beszél – közölte Thomas, ahogy elnyúlt a kínos csend. – Azt hiszem, ezt nem örökölted.

– Mást sem.

Egy hosszú pillanatig tanulmányozott.

– Érdekes, sok hasonlóságot látok.

Kicsit zavarba jöttem, amikor felfogtam a bókot. Vállat vontam, és újra kínos csend köszöntött ránk. Felsóhajtott.

– Sajnálom, hogy ilyen körülmények között kellett megismerkednünk.

Én azt sajnáltam, hogy egyáltalán megismerkedtünk. Ettől csak még nehezebb lesz majd Rosalynnak az elkerülhetetlen szakítás. Szerencsére nem kellett válaszolnom, mert Rosalyn épp visszajött dr. Dayjel. Ők is végighallgatták ugyanazt, amit én. A sebek elmúlnak, a lábam meggyógyul, de az elmúlt tizenkét órát nem lehet kitörölni. Később, egy álmatlan nyár alatt megtanultam, mennyire így van ez.

MÁSODIK FEJEZET

A bábu

Blackwood Keep. Úgy hangzott a birtok neve, mintha ott sosem sütne a nap, nem lenne élet, és nem létezne remény. Aznap reggel Gruff egy 1975-ös Honda CB400F Cafe Racer nyergében talált rám, amint épp kisírtam a két szemem, mert még egy maroknyi pénzzel a zsebemben sem bírtam összeszedni a bátorságom, hogy elszökjek. A karjába vetettem magam, könyörögtem neki, hogy mondja meg, mit csináljak, és mint mindig, Gruff nem fecsérelte a szót.

– Figyelj anyádra, és ne keresd a bajt, kölyök. Világos?

Bár Gruff nem tudta leplezni, milyen bánatot okoz ez neki, utamra küldött, és mire alkonyodott, már ott is voltam a Blackwood Keep birtokon, Connecticutban.

A remény, hogy ez az új kezdet sem tart sokáig, annál inkább kihunytt, minél többet láttam meg a csodálatos otthonból, amint az kikandikált a fák közül.

A verseny után egy héttel kezdtek el végiglökdösni ezen a rémes úton. Gruff megjelent a házunk előtt, nem azért, hogy kirúgjon,

hanem hogy figyelmeztessen, a zsaruk szaglászhatnak. Aznap valamivel később két szövetségi nyomozó tűnt fel, kikérdeztek az *Exiled*, azaz *Számkivetettek* nevű bandáról, hogy mi közöm hozzájuk – ez az erőszakos csapat a keleti parton tevékenykedett. A kirakós össze is állt: *Exiled* banda tagjai voltak, akiket X-szel jelöltek.

Nyilván miután Mickey összeállt velük, szerény kis versenypályája is felkeltette az FBI figyelmét. Egy kemény kikérdezés után a nyomozókat én már nem érdekelttem, de miután felkeltették a gyanút, hogy egy gonosz banda eredhet a nyomomba, Rosalyn megrémült.

A bajt tetézve, a kuncsaft, akinek tropára törtem a motorját, azzal fenyegetett, hogy beperel. Odaadtam volna neki minden pennyt, amit csak nyertem, de Thomas közbelépett az aranyozott töltőtollával és a bőrkötéses csekkfüzetével, hogy megmentsen.

És itt még mindig nem volt vége.

Ha így lett volna, valószínűleg még mindig nyomorognék. Milliomosék pergő nyelvű ügyvédje elérte, hogy ne vegyék el a jogosítványomat. Ki kellett fizetni a büntetést a gyorshajtasért, de Thomas ezt is elintézte.

Eltelt a nyár, Gruff megbocsátott, Rosalyn ép elméje megmaradt, és miután meggyógyult a lábam, naivan azt hittem, vége az egésznek.

De akkor Rosalyn bejelentette, hogy elköltözzünk Cherryből.

Csak addig maradtunk, amíg összepakoltunk, de láttam, hogy Rosalyn nem sok mindent akar megtartani. Egy hétig csak ültem és néztem, ahogy átpasszolja a szomszédoknak a holminkat. A ruháin kívül alig hozott magával mást, amikor Thomas megérkezett a gyöngyházfehér Lincoln Navigatorával.

– És ott van Robin Point is. Régen magánterület volt, csak a helyiek strandolhattak itt, de páran pert indítottak, és most már megnyílt

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a turisták előtt. – Thomas épp történetet tartott Blackwood Keepről, ahogy hazafelé hajtott velünk, de én nem tudtam érdeklődést tettetni. Csak mikor megláttam, hogy Rosalyn a homlokát ráncolja az első ülésen, és Thomas is a visszapillantóba néz, jöttem rá, hogy valami reakciót várnak.

– Jól hangzik.

– Anyukád mesélte, hogy nem tanultál meg úszni. Ever biztos megtanít, ha szeretnéd.

– Elnézést, de... – Nem tudtam, melyikükre nézzek, ahogy a nevet ismételtettem magamban. Végül rávettem magam, hogy feltegyem az égető kérdést. – Ki az az Ever?

Thomas és Rosalyn jelentőségteljesen néztek össze, végül Rosalyn az ajkába harapott, Thomas pedig bosszúsan sóhajtott.

– A fiam. – Nem tudtam leplezni, összereztem, talán emiatt folytatta így: – Nem akartalak sarokba szorítani. Azt gondoltam, anyukád mostanra elmondja.

Nos, ha már kiszakítottak az otthonomból, miért is ne rúgnának belém még egyet, amíg padlón vagyok?

– Semmi gond – csak ennyit mondtam.

– Szerencsére így lesz egy ismerősöd az új iskoládban – közölte Rosalyn.

– Igen – csatlakozott Thomas. – Talán lesz pár közös órátok.

Szuper.

Tudomást sem vettem a békéltető próbálkozásairól, inkább kibámultam az ablakon.

Szóval Thomasnak van egy fia.

Vajon ő mit gondolhat az új lakótársairól?